

Ξέρουμε πώς μοιάζει η μπότα
όταν κοιτάς από τα κάτω
Ξέρουμε της μπότας τη φιλοσοφία
τη μεταφυσική της κλωτσιάς και της σκάλας.
Φοβόμαστε τις μπότες
μα περιφρονούμε τα πόδια που τις χρειάζονται.

Γρήγορα θα εισβάλουμε σαν αγριόχορτα
παντού αλλά αργά
τα αιχμάλωτα φυτά θα εξεγερθούν
μαζί μας θα πέσουν οι φράχτες
οι τοίχοι θα ραγίσουν και θα σωριαστούν,

δεν θα υπάρχουν πια μπότες.
Στο μεταξύ τρώμε χώμα
σε λήθαργο· περιμένουμε
κάτω από τα πόδια σας

Όταν πούμε Επίθεση
δεν θα ακούσετε τίποτα
στην αρχή.

Το τραγούδι των Σκουληκιών
Μάργκαρετ Άτγουντ

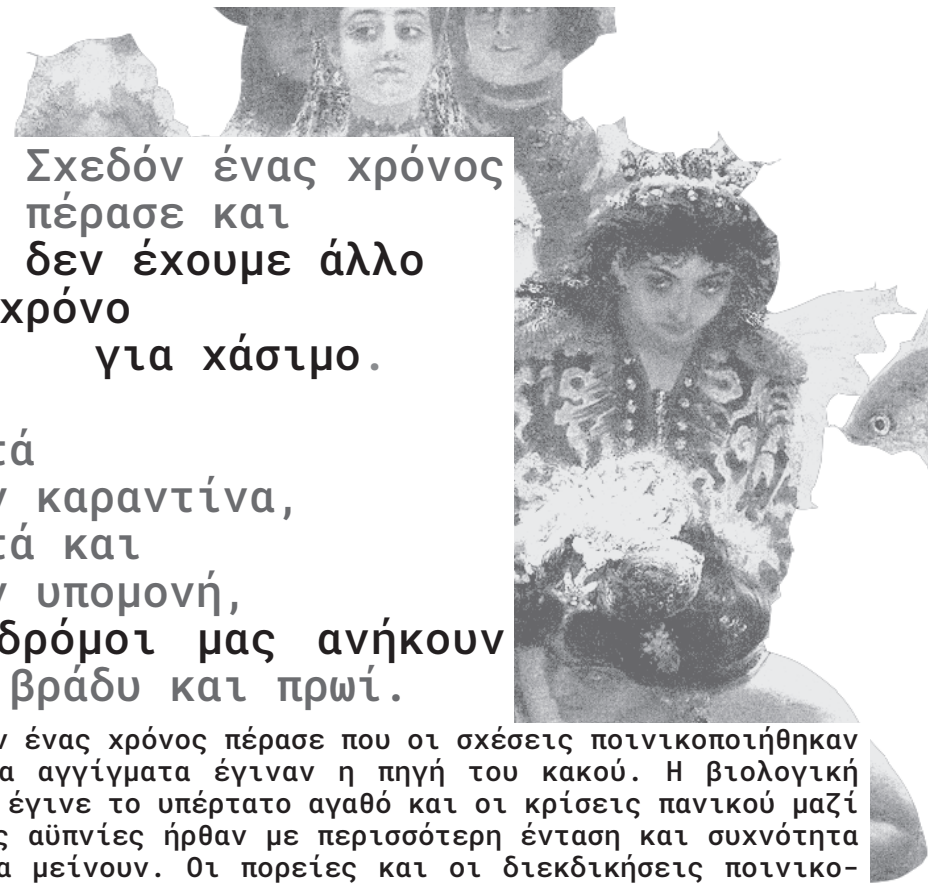
Σχεδόν ένας χρόνος
πέρασε και
δεν έχουμε άλλο
χρόνο
για χάσιμο.

Σκατά
στην καραντίνα,
σκατά και
στην υπομονή,
οι δρόμοι μας ανήκουν
και βράδυ και πρωί.

Σχεδόν ένας χρόνος πέρασε που οι σχέσεις ποινικοποιήθηκαν και τα αγγίγματα έγιναν η πηγή του κακού. Η βιολογική υγεία έγινε το υπέρτατο αγαθό και οι κρίσεις πανικού μαζί με τις αϋπνίες ήρθαν με περισσότερη ένταση και συχνότητα για να μείνουν. Οι πορείες και οι διεκδικήσεις ποινικοποιήθηκαν, και η από τα κάτω πολιτική οργάνωση κρίθηκε βαρύτατα ανθυγιεινή και ανεύθυνη.

Σχεδόν ένας χρόνος πέρασε που οι απαγορεύσεις κανονικοποιήθηκαν, ο φόβος γιγαντώθηκε και οι τέσσερις τοίχοι επιβλήθηκαν ως ο μόνος επιτρεπτός τρόπος ύπαρξης. Τα παιδιά έμειναν χωρίς χάρη, οι μεγάλοι άνθρωποι έμειναν χωρίς παρηγοριά, και όσοι δεν έχουν πρώτου βαθμού συγγενείς έμειναν να εκτίσουν ποινή μοναξιάς απ' αόριστον. Η ρουφιανιά μαζί με τον μισανθρωπισμό έγινε καθολικά η υπέρτατη αρετή.

Σχεδόν ένας χρόνος πέρασε που το αίσθημα απελπισίας και οργής από τα εντατικά ωράρια και την κλεισούρα μας τρώει λίγο λίγο. Το χαρτζιλίκωμα των 534 ευρώ, για όσες το παίρνουν και ο προαυλισμός με συγκεκριμένο ωράριο μεταφρασθήκαν ως χάρη και γενναιοδωρία. Η έκτακτη ανάγκη μονιμοποιήθηκε και οι μπάτσοι πολλαπλασιάστηκαν, για να μοιράζουν πρόστιμα που ξεπερνούν κατά πολύ το μισό του βασικού μισθού.

Ένας χρόνος πέρασε και οι χειρότεροί μας εφιάλτες εισέβαλαν με βία στην πραγματικότητα μας. Μια πραγματικότητα ασφυκτική που μας πνίγει καθημερινά.

Όσες δουλεύουμε από το σπίτι αναρωτιόμαστε αν η δουλειά μεταφέρεται στο σπίτι ή το σπίτι στη δουλειά. Δουλεύουμε χωρίς ωράριο δίπλα στα κρεβάτια μας. Στα διαλείμματα πλένουμε πιάτα και βγάζουμε το πλυντήριο. Όσες έχουμε παιδιά εκπαιδευόμαστε στο multi-tasking. Γινόμαστε γυναίκες-λάστιχα, έτοιμες να διαχειριστούμε τις παράλογες απαιτήσεις του αφεντικού, τα κλάματα του μωρού και τη γκρίνια του συντρόφου. Η ένταση και η πίεση της έμμισθης σε συνδυασμό με την άμισθη οικιακή εργασία μας γονατίζει.

Την ώρα που το μόνο που μετράει είναι οι στατιστικές covid, άνθρωποι συνεχίζουν να αρρωσταίνουν, συνεχίζουν να μεγαλώνουν, συνεχίζουν να γεννιούνται και να χρειάζονται φροντίδα. Ψυχικά και κοινωνικά ευάλωτοι άνθρωποι μαραζώνουν μέσα σε συνθήκες εγκλεισμού και απομόνωσης. Το βάρος αυτής της φροντίδας μετακυλά και πάλι στις πλάτες των γυναικών.

Όσες δουλεύουμε μαύρα στις υπηρεσίες φροντίδας, όσες φροντίζουμε μωρά και γέρους ανθρώπους και καθαρίζουμε σπίτια είμαστε τόσο αναγκαίες και ταυτόχρονα τόσο υποτιμημένες. Καταλαβαίνουμε πολύ καλά τι πάει να πει να είμαστε διπλά και τριπλά παράνομες. Τα ωράριά μας ελαστικοποιούνται ανάλογα με τα διαγγέλματα, ανάλογα με τα ανοιχτά ή κλειστά σχολεία. Τα ένσημά μας είναι ανύπαρκτα και η εργασία μας δηλώνεται στα χαρτιά ως εθελοντική - για να γίνεται η δουλειά και εμείς να παραμένουμε αόρατες. Χρησιμοποιούμε κάθε φισκαρισμένο μέσο μεταφοράς και όταν φτάνουμε στην εργασία μας αλλάζουμε ρούχα, για να μη μεταφέρουμε τη βρώμα στα σπίτια που οι ίδιες, βουτηγμένες στις «υγιεινές» χλωρίνες, καθαρίζουμε.

Στο όνομα της εθνικής ενότητας, η κοινωνική ζωή αποστειρώνεται. Οι σχέσεις μας, ερωτικές και φιλικές, απαγορεύονται. Ή θα διαμεσολαβούμαστε από τα σόσιαλ ή θα πρέπει να επιστρέψουμε στην οικογένεια. Ή θα φλερτάρεις στο ίνσταγκραμ ή θα «παντρευτείς» - τέλεια και παύλα. Πατρίς, υγεία, οικογένεια λοιπόν, αλλιώς βούλωσέ το.

Κι αυτό, αν έχεις την μπλε ταυτότητά σου στην κλωτσοπη. Οι μετανάστριες εργάτριες χωρίς χαρτιά έρχονται αντιμέτωπες με αυξημένους και στοχευμένους ελέγχους, που κάνουν ακόμα πιο δύσκολες τις καθημερινές τους μετακινήσεις. Για όσες είναι έγκλειστες στα κέντρα κράτησης και στα κελιά, απαγορεύονται τα επισκεπτήρια και οποιαδήποτε επικοινωνία με τους έξω. Υπό το αδιαπραγμάτευτο πλέον πρόσχημα της υγείας, μόνοι υπεύθυνοι για αυτές είναι οι μπάτσοι και ο στρατός.

Σήμερα λοιπόν, επιλέγουμε να διαδηλώσουμε γι' αυτά και άλλα τόσα. Για να ουρλιάξουμε ότι φροντίδα δεν είναι η απομόνωση, αλληλεγγύη δεν είναι η μη σχέση, ατομική ευθύνη δεν είναι η τήρηση των μεταξύ μας αποστάσεων. Ατομική μας ευθύνη είναι να ζήσουμε τις ζωές που εμείς θα φτιάξουμε, ζωές που δεν είναι απογυμνωμένες από σχέσεις, ζωές κοινοτικές ενάντια στη μοναξιά που μας επιβάλλουν. Προτάσσουμε τη συλλογική μας ευθύνη να σταθούμε η μία διπλά στην άλλη σε καιρούς ζοφερούς, να προστατεύουμε τη διπλανή μας όταν το κράτος την καλεί να κλειστεί στο σπίτι με τον κακοποιητή της. Να μην στριμώξουμε τη ζωή μας σε 6 κωδικούς, να τη φτιάξουμε έτσι ώστε να μη χωράει σε κανέναν κωδικό. Και πάνω απ' όλα συλλογική μας ευθύνη είναι να σταθούμε δίπλα στις μετανάστριες αδελφές μας, μέσα και έξω από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Γιατί ξανά και ξανά και ξανά

δε θέλουμε να ζούμε μην πεθαίνοντας από covid.

Θέλουμε να κερδίσουμε πίσω τη δύναμη και τη συντροφικότητα που μας κλέβουν, να σπάσουμε την απομόνωση στις δουλειές, στα σπίτια, στις ζωές μας. Να θυμηθούμε τους χορούς και τα συλλογικά φαγητά. Να βρισκόμαστε στις πλατείες, ό,τι ώρα θέλουμε. Να βγαίνουμε στο δρόμο. Για τόσα και άλλα τόσα. Σχεδόν ένας χρόνος πέρασε και δεν έχουμε άλλο χρόνο για χάσιμο.